

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania P.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Zabrzu
o emeryturę górniczą,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 28 października 2022 r., sygn. akt III AUa 707/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II. zasądza od P.S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
Oddziału w Zabrzu kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

D.S.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Sieradzu zmienił decyzję organu rentowego i przyznał P.S. prawo do emerytury górniczej od 1 listopada 2021 r. z zaliczeniem okresu od 1 maja 2004 r. jako pracy górniczej zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrzu odmówił P.S. przyznania prawa do emerytury górniczej z uwagi na niespełnienie przesłanki stażu ubezpieczeniowego. Organ uznał bowiem za udowodniony na dzień złożenia wniosku (18 listopada 2021 r.) okres 17 lat 6 miesięcy i 8 dni pracy górniczej, nie zaliczając do okresu pracy górniczej okresu zatrudnienia od 1 grudnia 1993 r. do 30 kwietnia 2004 r. na

stanowisku kierowcy ciągnika oraz okresu pracy od 1 maja 2004 r. na stanowisku górnika odwadniacza - jako pracy przodkowej z przelicznikiem 1,5. Organ rentowy uznał, że prace związane z odwodnieniem złoża nie są pracami przodkowymi gdyż nie są wykonywane bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz montażu, likwidacji, transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących, transportujących w przodkach oraz przy głębieniu szybów i robót szybowych.

Po rozpoznaniu sprawy, na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrzu od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 6 kwietnia 2022 r., Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 28 października 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie wystarczy zajmowanie stanowiska wymienionego w załączniku do rozporządzenia MPiPS z dnia 23 grudnia 1994 r., zawierającego wykaz stanowisk pracy, na których zatrudnienie na odkrywce w kopalniach węgla brunatnego uważa się za pracę górniczą. Koniecznym jest bowiem koniunkcja przejawiająca się tym, że konkretny pracownik, zajmując stanowisko wymienione w załączniku do rozporządzenia, wykonuje prace „przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń wydobywczych”, bo tylko wówczas owe prace wypełniają hipotezę art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W świetle czego, nie jest pracą górniczą, o której mowa w art. 50c ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej, praca operatora ciągnika rolniczego na odkrywce, przy pomocy którego wykonuje się prace pomocnicze przy naprawach, konserwacji urządzeń, a co za tym idzie - pracę przy obsłudze agregatów prądotwórczych, smarowniczych i sprężarkowych, wykorzystywanych przez brygady elektryków i mechaników do prac polegających na konserwacji urządzeń wydobywczych i transportujących nadkład i złoże na odkrywce. Nie ma też podstaw aby, drugi okres pracy P.S. w KWB od 1 maja 2004 r. na stanowisku górnika odwadniacza złoża, kwalifikować jako kwalifikowaną pracę górniczą z art. 50c ust. 1 pkt 4 i art. 50d ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Praca „na odkrywce” w kopalniach węgla brunatnego jest odpowiednikiem pracy „w przodkach” pod ziemią, gdy polega na zatrudnieniu przy pracach bezpośrednio łączących się z procesami związanymi z pozyskiwaniem węgla brunatnego ze złoża - praca odwadniacza złoża, także tego który pracuje bezpośrednio w sąsiedztwie maszyn wydobywczych, tego warunku

bezpośredniości nie spełnia. Praca odwadniacza złoży, niezbędna dla wydobywania, nie jest jednakże pracą „bezpośrednio przy” urabianiu, ładowaniu i zwałowaniu, nie jest też inną pracą przodkową przy montażu, likwidacji i transporcie obudów, maszyn urabiających, ładujących, transportujących i zwałujących w przodkach, nie była też pracą przy głębieniu szybów ani inną robotą szybową.

W skardze kasacyjnej z dnia 11 stycznia 2023 r. pełnomocnik ubezpieczonego zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w całości, zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) przez ich błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

a) art. 50d ust. 1 pkt. 1 oraz ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.: u.e.r.f.u.s w związku z art. 50a ust. 1 pkt 2 - poprzez przyjęcie przez Sąd II instancji, iż ubezpieczony, wykonując szereg prac spełniających definicje z ww. norm prawych, w miejscu zdefiniowanym przez ustawę nowelizacją z dnia 9 czerwca 2022 r., tj. ustawa z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw, nie wykonywał pracy, która mieści się w ustawowej definicji kwalifikowanej pracy górniczej, jako chociażby górnik kopalni odkrywkowej ewentualnie operator pomp i sprężarek na okrywce, zatrudniony w przodku, bezpośrednio przy procesie urabiania (ppkt. 6 pkt III zał. 3 ww. rozporządzenia) w miejscu określonym w ust 1a ww. normy prawnej. Sąd dokonał błędnej wykładni ww. norm *de facto* bez uwzględnienia brzmienia znowelizowanego przepisu art. 50d ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1a w brzmieniu wprowadzonym nowelizacją z dnia 18 lipca 2022 r., która weszła w życie 19 października 2022 r. [Dz.U z 2022 r., poz. 1504 (i powinna być stosowana przez Sąd II instancji przy postępowaniu apelacyjnym)]. W konsekwencji, doszło do błędnego uznania, że apelacja organu rentowego jest uzasadniona pomimo, iż była oczywiście nieuzasadniona, szczególnie w świetle nowych przepisów prawa oraz treści ustaleń poczynionych przez Sąd I i II instancji (rodzaj i miejsce wykonywanej pracy szeroko był opisany przez odwołującego się w zeznaniach jego i świadków, dokumentacji fotograficznej a także dokumentach wystawionych przez pracodawcę) i konieczności zastosowania tych ustaleń przy wykładni także art. 50d ust. 1 pkt 1 oraz rozporządzeń zawierających stanowiska uznawane za konieczne dla

wykazania wykonywania kwalifikowanej pracy górniczej (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1994 r. w sprawie określenia niektórych stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej (...);

2) naruszeniu przepisów postępowania (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji dowolnej i jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zaniechanie rozważenia wszystkich istotnych okoliczności oraz wszechstronnego rozpatrzenia całości materiału dowodowego w postaci: zeznań świadków, wyjaśnień pracodawcy wnioskodawcy, zeznań samego ubezpieczonego, dokumentacji fotograficznej, opisu świadczonej przez niego w kolejnych okresach pracy zawartego w odwołaniu z dnia 7 lutego 2022 r., charakterystyki pracy wnioskodawcy i uznanie, iż Ubezpieczony w spornym okresie w ogóle nie wykonywał kwalifikowanej pracy górniczej, pomimo tego, iż prace takie były to prace wykonywane w przodku w rozumieniu art. 50d ust. 1a (jest na obszarze wyrobiska górniczego, w którym są wykonywane prace bezpośrednio związane z wydobywaniem kopaliny lub drążeniem tego wyrobiska, w tym ścianę, a w odkrywkach również obszar związany bezpośrednio z urabianiem kopaliny, nadkładu lub skał otaczających oraz ze zwałowaniem, w tym formowaniem korpusu zwału, a także strefę przyprzodkową stanowiącą obszar bezpośrednio przyległy do przodka, ustalony w kopalni na podstawie organizacyjno-technicznych metod wykonywania robót górniczych, w której są wykonywane prace związane z odstawą urobku oraz utrzymaniem wyrobiska) w sytuacji, gdy zaliczenie choćby jednego okresu od dnia 1 maja 2004 r. dawałoby ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej,

b) art. 382 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd II instancji dowolnej i jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zaniechanie rozważenia wszystkich istotnych okoliczności oraz wszechstronnego rozpatrzenia całości materiału dowodowego, w postaci: zeznań świadków, wyjaśnień pracodawcy wnioskodawcy, zeznań samego ubezpieczonego, charakterystyki pracy wnioskodawcy i uznanie, iż ubezpieczony w spornym okresie w ogóle nie wykonywał kwalifikowanej pracy górniczej, określonej

w art. 50d ust. 1 pkt 1a jedynie inne prace pomocnicze lub odwodnieniowe (w sytuacji, gdy norma prawa w ogóle nie reguluje takich prac).

c) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadnienia w taki sposób, iż nie można ocenić, co właściwie zdecydowało o oddaleniu odwołania skarżącego. Zaniechanie również odniesienia się do całości materiału zebranego w postępowaniu, co znalazło odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, sporządzonym w sposób sprzeczny z powołanym przepisem. W uzasadnieniu brak jest chociażby analizy i wykładni znowelizowanych przepisów, w szczególności ust. 1a normy art. 50d przedmiotowej ustawy, brak jest także odniesienia do zeznań świadków oraz zeznań i twierdzeń ubezpieczonego zawartych choćby w odwołaniu z 7 lutego 2022 r.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i orzeczenie, co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania skarżącego i przyznanie mu prawa do emerytury górniczej, zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała, że istnieje potrzeba wykładni nowych przepisów wprowadzonych ustawą z dnia 18 lipca 2022 r. (Dz.U. 2022 r., poz. 1504) tj. art. 50d ust. 1 pkt 1 oraz ust. 1a, które to przepisy szczególnie w świetle ich treści (szeroka definicja przodka zawierająca w sobie także obszar bezpośrednio przyległy do przodka, nie zawierająca wymogu realizacji konkretnych prac) i uzasadnienia ich wprowadzenia oraz szerokiej definicji przodka, budzą poważne wątpliwości, w szczególności w świetle zakresu rodzaju prac oraz miejsca ich wykonywania przez ubezpieczonego (wątpliwości te szerzej zostaną przedstawione w treści uzasadnienia skargi kasacyjnej). W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd II instancji, pomimo poczynionych na rozprawie w obecności ubezpieczonego stwierdzeń, iż jest to pierwsza sprawa rozpoznawana po zmianie przepisów i

wprowadzeniu nowego przepisu dającego legalną definicję przodka (ustawa z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy - Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw), które to prawo weszło w życie 19 października 2022 r. w ogóle *de facto* nie dokonał należytej szerokiej wykładni i analizy tychże przepisów. Rolę tę musi, więc przejąć Sąd Najwyższy, korzystając z danych mu przez ustawodawcę uprawnień, ale także i wywiązując się ze swojego obowiązku, w szczególności zapewnienia zgodności z prawem orzecznictwa sądów powszechnych. Nadto, w ocenie strony skarżącej, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ wydane orzeczenie rażąco narusza przepisy wskazane w *petitum*, pozbawiając jednocześnie skarżącego prawa do emerytury górniczej (brak uznania jakichkolwiek okresów do kwalifikowanej pracy górniczej), oraz stawiając go w gorszej sytuacji, niż to wynika z nowo wprowadzonych przepisów prawa. Arbitralna decyzja Sądu II instancji nie oparta, ani na prawie materialnym, ani procesowym, pozbawiła prawa do emerytury górniczej człowieka - ubezpieczonego, który *de facto* całe swoje zawodowe życie pracował przy bezpośrednim wydobyciu węgla brunatnego w przodku.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego na rzecz ZUS w związku ze sporządzeniem i wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną oraz ewentualnymi innymi czynnościami procesowymi według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia – celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność

postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849). W niniejszej sprawie skarga kasacyjna została sporządzona w sposób nieprawidłowy – wniosek o jej przyjęcie nie został w sposób właściwy uzasadniony, niewystarczającym jest przy tym odwołanie się do treści uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które – jak to już podniesione zostało wyżej – nie podlegają analizie na etapie przedsądu. Należy mieć na uwadze charakter wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i potrzebę jego wyodrębnienia w skardze. Ustawodawca, konstruując wymogi skargi

kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych punktach art. 398⁴ § 1 k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie (pkt 2) oraz obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (§ 2). To wyodrębnienie nie jest przypadkowe i oznacza, że chodzi o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone, odrębne cele i są oceniane przez Sąd Najwyższy na różnych etapach rozpoznawania skargi kasacyjnej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłankach: potrzebie wykładni nowych przepisów budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz jej oczywistej zasadności (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Przesłanka potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wskazania przepisów, będących źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mających jednocześnie znaczenie dla oceny dochodzonego roszczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 2018 r., III UK 123/17, Legalis; z 24 kwietnia 2018 r., II CSK 743/17, Legalis; z 26 lutego 2019 r., V CSK 374/18, Legalis). Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, wymaga wyraźnego ich wskazania, a ponadto przekonania w drodze stosownej argumentacji, że wywołują one rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne i dotychczas nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, bądź przytoczenia orzeczeń wskazujących na występujące na tle tych przepisów rozbieżności (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016 Nr 2, poz. 29; z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, Legalis; z 22 maja 2018 r., I CSK 19/18, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 28 stycznia 2021 r., V CSK 428/20, Legalis; z 15 września 2020 r., I CSK 144/20, Legalis). W przypadku braku wyjaśnienia i wykazania, jakie wątpliwości interpretacyjne pojawiają się w związku z wykładnią wskazanych przepisów, a z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie, Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3–4, poz. 43; T. Szanciło (red.),

Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). Wskazana przesłanka nie występuje, kiedy strona powołuje się na nowe przepisy i żąda ich wykładni przez Sąd Najwyższy w sytuacji, kiedy nie pojawiły się jeszcze żadne wątpliwości (tym bardziej istotne), ani rozbieżności w orzecznictwie – w związku z ich stosowaniem. Takich okoliczności strona skarżąca w ogóle nie przywołała.

Jako drugą przesłankę, przemawiającą za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, autorka skargi kasacyjnej wskazała jej oczywistą zasadność. Trzeba więc zauważyć, że taki sposób formułowania wniosku uznać należy za błędny, a jego uzasadnienie przez stronę skarżącą w istocie świadczy o jego bezpodstawności. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2019 r., III CSK 148/19, LEX nr 2751796 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 577/17, LEX nr 2497710). Tego typu argumentacja, nawet w sytuacji podnoszenia jej w sposób „ewentualny”, podważa zasadność wniosku. Poza tym strona skarżąca, wskazując na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie uzasadniła w ogóle swojego stanowiska w tym zakresie. Tymczasem w motywach wniosku opartego na tej właśnie przesłance przedsądu powinien być zawarty wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie swych twierdzeń (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w

szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy przepisów prawa i doszukiwania się ich znaczenia (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). W niniejszej sprawie strona skarżąca nie wykazała istnienia tej właśnie przesłanki przedsądu.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

D.S.

[a!]